

UNA MICA DE TOT

Miquel Spa

miuquelspa@regio7.cat

Una Cerdanya per als que se la poden pagar

El meu amic Jose ja no treballa a la Molina. Va formar part de la plantilla d'un hotel a peu de pistes i sovint després de la jornada laboral ens trobàvem al Casino d'Alp per fer un beure i xerrar. Va conèixer a fons la realitat de la Cerdanya, amb els pisos patera de treballadors de les estacions, les dificultats d'accés a l'habitatge, l'èxode dels joves locals a d'altres comarques amb pisos més assequibles i l'arribada en massa de nous residents de poder adquisitiu alt. Una substitució de població en tota regla. Un territori convertit en un luxe. En Jose ja no viu aquesta realitat. Va marxar a viure a Viena, on ha refet la seva vida com tantes altres vegades. Ara les estones de conversa són per telèfon. I m'explica realitats que semblen d'un altre planeta. Viena i Puigcerdà són en continents diferents. Viena té 220.000 pisos de protecció pública,

la qual cosa equival a una quarta part dels habitatges de la ciutat. De fet, Àustria és el segon país amb més habitatge protegit del continent. El primer és Països Baixos amb el 30%. A l'Estat espanyol el percentatge és del 2,5%. El meu amic m'explica el sistema d'accés i manteniment d'un pis de protecció oficial a Viena, on aquest gran parc immobiliari públic manté estables els preus dels lloguers. Quan un llogater accedeix a un pis públic paga un dipòsit que quan l'abandoni recuperarà. El pis no és mai propietat del llogater sinó que continua sent sempre de l'administració pública. Una vegada s'acaba el termini del contracte, el llogater ha de pagar una quota més alta en tant que ja ha tingut temps de refer la seva situació econòmica o l'ha de deixar perquè l'utilitzi una altra persona amb més necessitat. D'aquesta manera l'habitatge públic

compleix una funció d'ajuda als joves o persones que comencen una trajectòria laboral. A Catalunya i la Cerdanya l'accés a l'habitatge de protecció pública és complicat. El protegit suposa l'1,6% de total d'habitatges construïts. Els ajuntaments alerten que no tenen eines per fer construir el percentatge que li pertoca al mercat públic de cada promoció. Els que hi poden accedir no el poden vendre per un termini de temps, després del qual, però, l'habitatge s'integra com qualsevol altre al mercat immobiliari obert, de manera que acaba sent un producte d'especulació econòmica. I així va fent la Cerdanya. Amb els joves sense accés a l'emancipació, els lloguers pujant, l'obra nova limitada a les elits del país, les hipoteques expulsant la classe mitja i els empresaris obligats a oferir feina, i sostre. A la Cerdanya tan sols hi caben els que s'ho poden pagar.